

3. Adventna nedelja – leto C

Janez Krstnik oznanja

Množice pa so ga spraševale: »Kaj naj torej storimo?« Odgovarjal jim je: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako.« Tudi cestinarji so se prišli krstiti, in so mu rekli: »Učitelj, kaj naj storimo?« Odvrnil jim je: »Ne terjajte nič več, kakor vam je ukazano.« Spraševali so ga tudi vojaki: »In mi, kaj naj storimo?« Rekel jim je: »Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.«

Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija, je Janez vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem v vodi, pride pa močnejši od mene, kateremu nisem vreden odvezati jermenov njegovih sandal; on vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju. Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.« Tako je torej še z mnogimi drugimi opomini oznanjal ljudem dobro novico. Lk 3,10-18

Preprosto povabilo

Tole oznanjevanje je kar malo nesramno. Če se je Janez že umaknil v puščavo in oblekel v obleko iz kamelje kože ter jedel med divjih čebel, bi človek pričakoval nekaj tako 'odklopljenega' tudi v oznanjevanju. On pa govori, kot da bi pozabil na vse svoje čudaštvo. Kaj pravi?

- Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene,
- kdor ima živež, naj stori enako,
- pobiralci davkov naj ne terjajo več, kot je ukazano,
- vojaki naj ne bodo do nikogar nasilni, ampak zadovoljni s svojo plačo.

Občutek imam, da bi nam v takšnem primeru zelo prav prišlo, da bi Janez od nas zahteval nekaj izrednega. Potem bi se lahko izgovorili, da ne zmoremo. Kaj pa zdaj? Nerodno! Vse kar pravi, zmoremo, mar ne? Tako vsakdanje in resnično je. Priznati si moramo, da imamo po večini dve suknji in dovolj živeža. Lahko bi polovico delili še z nekom. Ko v odnosih in poslih razmišljamo, kaj smo od drugega že prijeli oz. iztržili, bi kakor cestinarji radi pobrali dvakratno. Kar ne moremo se pomiriti s tem, kar nam drugi da. Kaj še, da bi bili veseli ob vsem, kar že imamo. Od drugega pogosto terjamo še več, pa čeprav mogoče niti ne zmore. Kaj šele, da bi se sami vprašali: Kaj ko bi mu kaj podarili. In nazadnje so tu še vojaki. Presneto, tudi ti so lahko čisto pošteni. Naj ne bodo nasilni, ko to od njih ne zahteva obramba in naj ne tarnajo, da so vedno preslabo plačani.

Tokrat bom kratek. Več kot dovolj nam pove teh nekaj Janezovih spodbud. Če jih povežemo z evangeliji prejšnjih nedelj, nam je jasno, da pomeni pripraviti pot Gospodu, narediti iz življenja nekaj več. Dvigniti pogled od osebne koristi in zagledanosti v lastno ugodje, k višjim idealom. Idealom, ki pa niso prilepljeni na nebesne višave, ampak so uresničljivi prav v vsakdanjem življenju. Janez Krstnik nas opominja, da smo nanje pozabili. Če hočemo, da se bo Odrešenik rodil med nami, da ga bomo opazili, moramo očistiti naše poglede, olajšati naša otežena srca, ki so zapackana z življenjskimi skrbmi in vsakršnim preobiljem.

Torej na delo. Stvar je preprosta. Tam kjer smo, naj pomislimo, kaj lahko delimo s tistim, ki nima: obleke, živeža, prijazne besede itd. Tam kjer smo, naj se veselimo svojega življenja in darov, da tudi plače, pa če še tako majhne. Lahko bi je tudi ne bilo. In iz tega, kar že živimo, naj v veselju naredimo nekaj več. Več zase, za bližnjega in za Boga. Kako preprost izziv! Vzemimo ga resno!

